

Mi, socialisti!

Manifest

- ★ Mi odpiramo prostor za neodvisno misel, kadrovsko šolo in organizacijsko podporo delavskemu razredu.
- ★ Mi gradimo ljudsko gibanje, ki nas edino lahko zaščiti pred množičnim plenjenjem in uničevanjem skupnega dobrega.
- ★ Mi razpršene boje delavstva postavljamo na skupni razredni imenovalec, da jih uglasimo.
- ★ Mi gradimo razredno zavest, preraščamo brezupna posamezna prizadevanja k širšim družbenim bojem in prehajamo od “jaz” k “mi”, pri čemer tisti “mi” vse bolj pomeni “mi, ki smo v istem sranju”.
- ★ Mi ščitimo pred divjim kapitalizmom, ki iz vsakega posameznika in gospodinjstva ustvarja stroj za dobiček.
- ★ Mi zahtevamo, da vladavino trga zamenjamo z vladavino ljudstva, da skupne dejavnosti podružbimo in jih vrnemo v okvir demokratičnega odločanja.
- ★ Mi se borimo za družbeno ureditev brez razrednih delitev, ki odpravlja pozasebljanje sadov dela večine v korist manjšine in vsakomur zagotavlja pravičen delež dobrin, ki jih soustvarja.

- ★ Mi obrambo javnih storitev, medijev in drugih skupnih dobrin širimo z demokratičnim upravljanjem ključnih gospodarskih področij: preskrbe, gradnje, energetike, komunikacij.
- ★ Mi krepimo javne skrbstvene sisteme, ki so temelj ženske emancipacije.
- ★ Mi varujemo podnebje, mir, solidarne mednarodne odnose in bratstvo med narodi, saj imperialistične vojne in tekmovanja spodkopavajo vse napore za pravičnejšo družbo.
- ★ Mi iščemo skupne mehanizme za urejanje skupnih potreb, da prelomimo s kapitalistično produkcijo vrednosti ter z uničevanjem, ki jo spremlja.
- ★ Mi kažemo in bomo vedno kazali tiste probleme, ki nas združujejo in na katere lahko odgovorimo le v skupnem jeziku.

To smo mi.

Mi, ki mislimo množino.

Mi, socialisti!

Družba je klopka silnic, interesov, posameznikov, identitet.
Medsebojno prepletenih, medsebojno vplivajočih.
Dovolj močan računalnik jo lahko razstavi
in kodificira s skoraj naravoslovno natančnostjo.
Smo množina, ki jo upravlja institucionalni stroj kapitalizma.
Algoritmi in socialna omrežja to zelo dobro vedo.

Delo naše množine ta stroj živi, a množine ne čutimo.
Ker v resnici ni naša.
Ker v stroju nismo mi, ampak le posamezniki.

Množino, našo množino, si moramo vrniti.
Tako, da množina sploh postanemo. Spet postanemo!
Množina je zavest in občutek, da nismo sami.
Moj problem je tvoj problem je naš problem.
Skupaj ga premagujemo v vsakodnevnem življenju.

Če ga vsak sam, izgubimo.
Če ga vsak sam, smo obsojeni na življenje, ki ga imamo,
ki nas vsak dan po malem ubija in ki ga nočemo.
Skupaj se zato borimo, da preživimo in da svet spremenimo.
Da ne bomo več nasilno sami.
Da živimo kot ljudje, kot to, kar smo:
množina. Množina v mozaiku, vsak svoj, ampak vsi skupaj.

To je množina delavskega razreda, ki je naša osvoboditev.
To je množina, s katero pridemo do osvoboditve.
To je množina upora in je množina socializma.
To je naša množina.

Miha Kordiš

V Ljubljani, 16. 11. 2025

Ljudje hočemo drugačen svet

Živimo v času, ko je nemogoče z resnim obrazom citirati Marxovo krilatico, da »po Evropi straši pošast komunizma«. Za nami so desetletja kontrarevolucij in neoliberalnih režimov, ki so dodobra oklestili zgodovinske dosežke proletariata in izčrpali, kar je ostalo od političnih organizacij delavstva. Vladavina velikega kapitala, bank in korporacij je trdno zasidrana. Njegova ideologija je postala zrak, ki ga dihamo. Obei drugačnega sveta se zdijo bolj oddaljeni kot kadarkoli. Čeprav se s socialistično kritiko kapitalističnega režima danes strinja prav vsak – ni politika niti običajnega državljana, ki ne bi priznaval nevzdržnosti sedanje ureditve, njenih družbenih neenakosti, vojaških napetosti in podnebne nestabilnosti – si le malokdo drzne predlagati tudi socialistično rešitev: odpravo razredne vladavine kapitalistov.

Socializem se je izmaknil delovnim ljudem evropskih držav, a to še ne pomeni, da si zanj ne prizadevamo. Težko bomo našli kraj v Evropi, kjer se delavci ne upirajo diktatu kapitala in njegovim političnim predstavnikom. V vsakem trenutku nekje potekajo ostri boji za boljše delovne pogoje, za ohranitev javnega zdravstva in šolstva, za dostopna stanovanja, za enakopravnost med spoli in pravice manjšin ter seveda za mir.

Ljudje hočemo drugačen svet. Morda ga ne razumemo pod oznako socializem in naš boj ne poteka pod pokroviteljstvom socialističnih partij, a jasno je, da stremimo k istemu cilju: k pravičnemu svetu, svetu brez izkoriščanja ljudi in narave za dobičke manjšine. Želja po socializmu ni nič manjša, kot je bila v času, ko je Marx pisal Komunistični manifest, le skupna pot do tja se je razcepila na tisoče stranpoti.

**“ Svet je razdeljen na tiste,
ki delajo, in tiste,
ki živijo od njihovega dela,
na delavce in na lastnike. ”**

Za nazadovanje so odgovorne stranke, ki se prerivajo za položaje v buržoaznih režimih. Politiki vseh barv so se sicer naučili, da so ljudje izgubili zaupanje v neoliberalni režim tehnokratov in bankirjev. Da bi ga obvarovali, poskušajo spregovoriti v jeziku množic. Sprejeli so resnico, da »so ljudje jeziki«, a namesto da bi nam razloge za jezo razkrili,

jo spreminjajo v spektakel. Ko bi morali udariti po kapitalu, krivce rišejo drugje: avtoritarne samodržce, primitivne seksiste in rasiste v primeru liberalne sredine, tujce, Rome, nevladnike, umetnike, reveže in še koga v primeru konservativne desnice. Na tapeti so vsi, razen tisti, ki posedujejo sredstva našega preživetja. Strokovnjaki in politiki lahko neskončno razpravljajo o boleznih družbe, ne da bi enkrat samkrat omenili temeljni razlog zanje: svet je razdeljen na tiste, ki delajo, in tiste, ki živijo od njihovega dela, na delavce in na lastnike.

Naše osrednje politične figure razliko med prekarno večino in premožno manjšino zamegljujejo z vsemi sredstvi. Razredne delitve namerno skrivajo za neškodljivimi kulturnimi, identitetnimi in cehovskimi spori, ki ne ogrožajo lastniških razmerij. To je skupni jezik, s katerim govorijo.

A kot je dejal Nicos Poulantzas, vloga države ni le v tem, da vladajočim razredom podeljuje enoten jezik, ampak tudi, da sile proti režimu jezika nimajo. Da raznoliki boji sploh lahko spregovorijo, najprej potrebujejo svojo abecedo in skupni imenovalec. Ta skupni imenovalec je razred.

Skozi razred – razmerje med delavci in lastniki – lahko vsak razume svoj položaj v družbi in množico težav, ki mu jih povzroča. Od finančne negotovosti do stanovanjske stiske, od diskriminacije do seksizma: večina naših stisk izvira iz ekonomske podrejenosti. Te stiske niso naključja, ampak neposredni učinki razredne vladavine. So utelešenje interesov lastniškega razreda, ki gospodari nad finančnimi tokovi in industrijskimi konglomerati in si na vsakem koraku prizadeva za prisvajanje ustvarjenega bogastva. Njegovo hlastanje za dobički pojasni marsikatero naše vsakodnevne tegobe, še jasneje pa razkriva izvor svetovnih kriz, ki nas dušijo. Zato moramo pogledati, kako je kapitalistična produkcija uredila svet in kaj to pomeni za vsakega izmed nas.

“ Skozi razred – razmerje med delavci in lastniki – lahko vsak razume svoj položaj v družbi in množico težav, ki mu jih to razmerje povzroča. ”

Ni kapitalizma brez imperializma in ni imperializma brez vojn

Kapitalizem zahteva sistematično vzdrževanje neenakosti med državami in regijami. Da lahko vodilne države Zahoda uživajo visoko stopnjo razvitosti, upravljajo s surovinami, proizvodnjo in delovno silo drugih držav, ki jih namerno držijo v nerazvitosti. Ko se katera izmed podrejenih držav poskusi izviti iz pasti neenake menjave in stopiti na samostojno razvojno pot, se hitro znajde na napačni strani sankcij, političnih udarov ali kar vojaškega napada. Posledice sveta, v katerem manjšina obvladuje vire celotnega planeta, so neprestane vojne, okoljsko opustošenje in množične migracije.

“ Posledice sveta, v katerem manjšina obvladuje vire celotnega planeta, so neprestane vojne, okoljsko opustošenje in množične migracije. ”

Naši politiki o temeljnih razlogih za krize previdno molčijo. Za globalno nestabilnost raje krivijo »diktatorje«, kot da bi priznali vlogo kapitala in Zahoda. Njihovo dvoličnost vidimo vsi: medtem ko vztrajajo pri trajni izločitvi Ruske federacije iz mednarodne skupnosti in nadaljevanju vojne v Ukrajini, brezprizivno podpirajo izraelski apartheid in genocid nad Palestinci.

Ne po naključju. Zahodna gospodarstva izgubljajo nadoblast nad preostankom sveta. Da bi zaščitila svoj privilegiran položaj pred razvijajočimi se državami globalnega Juga, vse bolj agresivno posegajo po vojaških sredstvih in stopajo na pot militarizma. ZDA so odpovedale mednarodne sporazume o omejevanju orožja in zgradile protiraketni ščit v Vzhodni Evropi za jedrski napad na Rusijo, s »Pivot to Asia« v Pacifiku pa vzpostavile mrežo političnih, ekonomskih in vojaških vezi za obkoljevanje Kitajske. Podobno je EU sprožila nov cikel oboroževanja in preoblikovanje družbe po diktatu vojaške industrije z namenom, da reši nemške proizvodne kazalce in zagospodari nad evropsko soseščino.

Pod pritiskom Zahoda vojna histerija in verjetnost velikega spopada dosegata nove razsežnosti. Vprašanje ni več, ali bo prišlo do svetovne vojne, temveč kdaj.

Z obratom v militarizem je režim opustil vse poskuse omejevanja podnebnih sprememb, resnične grožnje ljudem celotnega planeta. Namesto v pravičen

podnebni prehod se viri prelivajo v kolesja vojaških industrij, ki same ustvarjajo ogromen ogljični odtis. Ukrepanje zoper zlom podnebja se umika vojaški ekspanziji, zgolj pogojno preživetje planeta je postalo stranski učinek dobička. Kapitalizem, ki je podnebno katastrofo povzročil, zdaj s posledicami upravlja tako, da varuje interese najbogatejših, pa čeprav za ceno obstanka človeštva.

“ Pod pritiskom Zahoda vojna histerija in verjetnost obsežnega spopada dosežata nove razsežnosti. Vprašanje ni več, ali bo prišlo do svetovne vojne, temveč kdaj. ”

Slovenija, evropska podizvajalka

Neenakost v mednarodnih odnosih se preslikuje v neenakost znotraj nacionalnih držav. Pritiskov imperialistične ureditve ne čutijo zgolj države globalnega Juga ali vzhodne velesile, pač pa tudi obrobna Slovenija. Priča smo rekordnemu povečanju vojaških izdatkov na račun varčevanja pri pokojninah, zdravstvu, skrbstvu, izobraževanju, znanosti in kulturi. Medtem ko za osnovne življenjske potrebe, kot na primer stanovanja, vlade nikakor ne najdejo denarja, načrtujejo večmilijardne nakupe oklepnikov in druge vojaške opreme, namenjene uporabi na frontah v tujini.

Podobno tudi vse druge vidike našega razvoja narekujejo institucije Evropske unije, od razprodaje podjetij v državni lasti in panog, v katere nam je prepovedano vlagati, do omejevanja sredstev za pokojnine. Zahod je Sloveniji v globalni delitvi dela namenil podrejeno vlogo, v kateri nam je dovoljena proizvodnja poceni polizdelkov za zahodne korporacije in nič več od tega. Toda v odvisni vlogi razvoja ni in ga ne more biti, saj ustvarjeno vrednost pobirajo koncerni v tujini. Ujeti smo v položaj dirke proti dnu: uspeh je mogoč le, če delavci v Sloveniji delajo več za manj blaginje kot delavci v drugih državah.

“ Zahod je Sloveniji v globalni delitvi dela namenil podrejeno vlogo, v kateri nam je dovoljena proizvodnja poceni polizdelkov za zahodne korporacije in nič več kot to. ”

Posledice občuti vsak posameznik, a tudi mala podjetja, ki jih dušijo pritiski bank, korporacij in »trga«. Pod pritiski novih in novih obremenitev na delovnem mestu in v vseh oblikah negotovosti smo se znašli zaradi evropskega kapitalističnega režima, ki nas sili, da tekmujeemo za naklonjenost mednarodnega kapitala do zadnje delavske pravice in do zadnjega čistega potoka.

Slovenija se v tem položaju ni znašla sama od sebe. Vanjo jo je potisnil razred menedžerjev, ki je skozi tranzicijske procese vse od osemdesetih naprej navijal za več kapitalizma: za privatizacijo podjetij, za fleksibilizacijo zaposlitev, za deregulacijo poklicev in za »vitko državo«. Na oblast so prišli z uničenjem nekdanje skupne države in tranzicijo izkoristili, da so se iz direktorjev družbenih podjetij prelevili v lastnike zasebnega kapitala. Tako smo dobili preplet finančne in politične moči, nov vladajoči razred nadobudnih buržujev, ki so družbo hitro začeli preoblikovati po svoji podobi.

Rezultat je režim sistematičnega razslojevanja med lastniki in delavci. Prvi strižejo skupno dobro in kopičijo premoženje. Drugi delajo več, dlje in bolj intenzivno, za manj pravic. To je tisto, kar režimski politiki slavijo kot »osamosvojitev«: lastniki so se osamosvojili družbene odgovornosti, medtem ko delavci garajo, da bi jim bogastvo še naprej raslo.

“ To je tisto, kar režimski politiki slavijo kot »osamosvojitev«: lastniki so se osamosvojili družbene odgovornosti, medtem ko delavci garajo, da bi jim bogastvo še naprej raslo. ”

Delovanje razredno razslojene družbe jasno vidimo na primeru stanovanjske stiske. Lastniki, ki so v novem režimu hitro kopičili premoženje, so presežke plemenitili z nakupom nepremičnin. Streho nad glavo, najosnovnejšo javno dobrino, so spremenili v svoje zasebno finančno orodje, cene nepremičnin in najemnin pa dvignili v nebo. Nove generacije delavcev s padajočo kupno močjo so bile od možnosti nakupa odrezane, javnih stanovanj pa po Jazbinškovi razprodaji seveda ni več bilo.

Celo za temeljne potrebe smo tako pristali v popolni odvisnosti od lastnikov. Če se jim splača, bomo streho nad glavo morda dobili. Če se jim ne, bodo stanovanje raje oddali turistom, ki si ga lahko privoščijo, ali pustili kar praznega. To je logika zasebne lastnine, ki jo vladajoči razred tako ihtavo ščiti: ljudje brez hiš in hiše brez ljudi.

“ To je logika zasebne lastnine, ki jo vladajoči razred tako ihtavo ščiti: ljudje brez hiš in hiše brez ljudi. ”

Enake norosti vidimo v vseh porah kapitalistične družbe. Od čakalnih vrst v javnih bolnišnicah, medtem ko zdravniki oskrbujejo premožnejše kliente na zasebnih klinikah, do podjetij, ki kopičijo gromozanske dobičke, medtem ko odpuščajo delavce.

Socializem ali barbarstvo

Kapitalizem živi od nenehnega prisvajanja vrednosti, zato po lastni logiki pada v krize, ko se dobičkonosnost zniža. Rešuje jih z izmišljanjem novih načinov, kako iz ljudi in okolja iztisniti še več. Ker so naši viri omejeni, so ti načini vojne in gospodarske čistke. Šele razdejanja celih družb kapitalu odpirajo nove »trge«, na katerih lahko znova ustvarja dobičke – dokler se ti »trgi« spet ne zasičijo, dobički padejo in krize na novo požgejo vse pred sabo. Krog uničevanja je sklenjen.

“ Šele razdejanja celih družb kapitalu odpirajo nove »trge«, na katerih lahko znova ustvarja dobičke – dokler se ti »trgi« spet ne zasičijo, dobički padejo in krize na novo požgejo vse pred sabo. Krog uničevanja je sklenjen. ”

Že Rosa Luxemburg je izpostavila, da padec kapitalističnega režima ni le možnost, ampak znanstveno neovrgljiva nujnost. Četudi bi bil razredni apartheid kapitalistov politično vzdržen, ni vzdržen ekonomsko. Kapitalistična proizvodnja je ujeta v paradoks neprestanega padanja dobičkonosnosti: večja ko je produktivnost, manjši postajajo donosi. Kot vsi dosednji sistemi je tudi kapitalizem preživel svojo koristnost, ko je njegovo razvojno ustvarjalnost pretehtala visoka človeška in okoljska cena, ki jo terja. Socialisti se zato ne sprašujemo, ali bo kapitalizem padel. Sprašujemo se le, na kakšen način bo padel in kaj ga bo nasledilo: socializem ali barbarstvo.

“ Kapitalistična proizvodnja je ujeta v paradoks neprestanega padanja dobičkonosnosti: večja ko je produktivnost, manjši postajajo donosi. ”

Napredovanje socialistične alternative je vse prej kot samoumevno. Delovni ljudje si lahko vsak na svojem koncu prizadevamo za spremembe, a naše rešitve ne vodijo nujno tudi k preobrazbi družbene ureditve: zavzemanje ozkega dela sindikatov za višje plače lahko brez širšega boja konča v dodatni prekarizaciji nove generacije delavcev, boj proti policijskemu nasilju ali rasizmu lahko zvedeni v prazne režimske slogane o »strpnosti«. Državni aparat vestno skrbi, da so naši boji medsebojno ločeni vsak v svojem zatoku,

kjer počasi izhlapevajo. Šele širša, razredna povezava jih lahko zlije v skupno strugo, v kateri derejo bregove. Prav tega pa se režim na smrt boji.

Ne preseneča torej, da imata tudi najbolj populističen desničar in še najbolj napreden socialdemokrat nekaj bistveno skupnega: ne eden ne drugi ne črhmeta o tem, kako se naša družba materialno obnavlja. O tem, kaj proizvajamo, kdo proizvaja in za koga, nimata ničesar povedati. Morda se razlikujeta v ideji, kako naj se ustvarjena vrednost prerazporeja med družbenimi skupinami, a jima je samoumevno, da ta vrednost pripada lastnikom in da jim mora država še naprej pomagati pri njenem zbiranju in varovanju.

Prav tako ne dvomita, da je iz delavstva treba izžeti še več presežka. Da mora zasebna lastnina produkcijskih sredstev ostati svetinja, katere nedotakljivost zagotavljata vojska in policija, se strinjata oba. Naj množice razrešujejo svojo jezo v kulturnih bojih, naj na volitvah izbirajo predstavnike različnih frakcij kapitala, naj počno, kar želijo, le o enem naj ne razmišljajo: čemu je namenjeno njihovo delo in kam gredo njegovi sadovi.

“ Naj množice razrešujejo svojo jezo v kulturnih bojih, naj na volitvah izbirajo predstavnike različnih frakcij kapitala, naj počno, kar želijo, le o enem naj ne razmišljajo: čemu je namenjeno njihovo delo in kam gredo njegovi sadovi. ”

Režimske stranke ljudi trepljajo, naj barikade in stavke zamenjajo za volilne skrinjice. Naj opustijo orodja svoje moči in se zanesejo, da bodo zanje poskrbeli vlade in parlamenti, ministri in poslanci. Socialni mir, pravijo.

Nasprotno pa socialisti ne nastopamo namesto delavskega razreda. V boje na strani delavstva vstopamo, da delavstvo okrepimo. Dobro vemo, da so pravice priborjene, ne podeljene. Socialni mir je korenček, s katerim nam jih jemljejo. Socialni nemir je palica, s katero si jih vzamemo. Posamezni boji tega ne morejo. Širši razredni boj jih lahko. Socialistična stranka je orodje za to.

“ Nasprotno pa socialisti ne nastopamo namesto delavskega razreda. V boje na strani delavstva vstopamo, da delavstvo okrepimo. ”

Socialistična stranka prelamlja z lažno razliko med konservativizmom in liberalizmom, ki v temelju zastopata isto, kapitalistično ureditev. Je tretji politični tabor, ki ne rokuje s kulturnimi razlikami, ampak prepoznava realno delitev med delavci in lastniki ter jo želi odpraviti. Govori o družbenih krivicah in o temeljih, iz katerih krivice izvirajo. O tistem, o čemer ostali molčijo: da je še tako »demokratska« meščanska družba v resnici diktatura kapitala, diktatura ekonomske prisile bank in korporacij na eni ter materialnega pomanjkanja delovnih ljudi na drugi strani. In da je v času, ko smo zmožni kot razvojno in tehnološko napredna družba ustvarjati nekoč nezamisljive presežke, takšna prisila popolnoma odveč.

A nasilno ustvarjanje pomanjkanja, da se hrani dobičke peščice lastnikov, se ne bo razrešilo samo od sebe. Odpravi ga lahko šele politična akcija delavskega razreda, ko iz pasivne vloge volilcev za to ali ono stran kapitala stopi na lastno, samostojno politično pot.

Mi, ki mislimo množino

Socialistična stranka je sredstvo za neodvisno misel, kadrovsko šolo in organizacijsko podporo delavskemu razredu. V ospredje postavlja razredni boj, boj za interese nekdanjih, sedanjih in bodočih delovnih ljudi. Tega pa ne bijejo politiki in funkcionarji, bijejo ga množice v vsej svoji raznolikosti.

Cilj naše stranke zato ni, da na volišča pripeljemo sodelavce in prijatelje, ki nato štiri leta le molče stojijo ob strani, ampak uglasiti že obstoječa prizadevanja za socializem.

Cilj naše stranke ni, da potrpežljivo čakamo na reforme, ki nam mečejo drobtinice, ampak ljudsko gibanje, ki nas edino lahko zaščiti pred množičnim plenjenjem in uničevanjem skupnega dobrega.

Cilj naše stranke ni, da prazno obljublamo lepšo prihodnost ali podžigamo prerekanje kulturnih bojev, ki ljudsko jezo preusmerjajo stran od oblasti, ampak spregovoriti v jeziku razrednega boja in razpršene boje delavstva postaviti na skupni imenovalac.

Cilj naše stranke je, da vsakomur predočimo njegove lastne interese, ki so v resnici družni. Si najemnik? Si delavec? Si prekarec? Si upokojenec? Si bolnik? Si za mir? Potem nisi sam, ukrepajmo skupaj.

Cilj naše stranke je, da gradimo razredno zavest v nenehnem procesu preraščanja od brezupnih posameznih prizadevanj k širšim družbenim bojem, ki je prehajanje od "jaz" k "mi", pri čemer tisti "mi" vse bolj pomeni "mi, ki smo v istem sranju".

Mi, socialisti! družbo ščitimo pred divjim kapitalizmom, ki iz vsakega posameznika in gospodinjstva ustvarja stroj za dobiček. Jasno zahtevamo, da vladavino trga zamenjamo z vladavino ljudstva, da skupne dejavnosti podružbimo in jih vrnemo v okvir demokratičnega odločanja.

“ Nasprotno Mi, socialisti! družbo ščitimo pred divjim kapitalizmom, ki iz vsakega posameznika in gospodinjstva ustvarja stroj za dobiček. ”

Mi, socialisti! obrambo javnih storitev, medijev in drugih skupnih dobrin širimo z demokratičnim upravljanjem ključnih gospodarskih področij: preskrbe, gradnje, energetike, komunikacij. Temu pridružujemo krepitev javnih skrbstvenih sistemov, ki so temelj ženske emancipacije. Nič od tega ni mogoče brez zaščite podnebja, miru, solidarnih mednarodnih odnosov in bratstva med narodi, saj imperialistične vojne in tekmovanja spodkopavajo vse napore za pravičnejšo družbo.

Mi, socialisti! kažemo na tiste probleme, ki nas združujejo in na katere lahko odgovorimo le v skupnem jeziku. Borimo se za družbeno ureditev brez razrednih delitev, ki odpravlja pozasebljanje sadov dela večine v korist manjšine in vsakomur zagotavlja pravičen delež dobrin, ki jih soustvarja. Ne glede na področje, v katero smo vpeti, je izgradnja skupnih mehanizmov za urejanje skupnih potreb vedno pravi odgovor in podlaga za končni prelom s kapitalistično produkcijo vrednosti ter z uničevanjem, ki jo spremlja.

Kljub mnogoterosti identitet, prepričanj in življenjskih slogov, ki jih kapitalistična država in njena ideologija vseskozi postavljata v ospredje, večina človeštva za svoje preživetje prodaja svojo delovno silo lastnikom kapitala, ker je v to prisiljena. Če se delovni ljudje med seboj prepoznamo, lahko množino naših prizadevanj povežemo v tok za drugačen, boljši svet – in si ga tudi zgradimo.

To smo mi.

Mi, ki mislimo množino.

Mi, socialisti!

**Mi,
ki mislimo
množino.**

